

[Tom Behnke]

både gerningsmanden og offeret. Men ikke nok med at det skal være frivilligt at påbegynde en konfliktrådsløsning; også under mæglingen kan man springe fra. Når det endelige skrift, om jeg så må sige, er udarbejdet, kan en hvilken som helst af parterne springe fra og sige: Den går ikke, det var mere, end vi havde regnet med, så vi lader sagen gå tilbage til ganske almindelig retsforfølgning. Det vil sige, at begge parter skal være enige og være indstillet på, at det er sådan, man skal løse problemet.

Det er også væsentligt i SF's forslag, at der kun tales om kriminelle handlinger mellem to private personer; at modellen altså ikke kan bruges i de tilfælde, hvor det offentlige er indblandet. Det leder mig frem til at spørge: Skal det offentlige overhovedet blande sig i en konflikt mellem to personer? Hvis en person udfører en kriminel handling mod en anden, hvor kommer det offentlige så ind i billedet? Hvis de to parter internt kan finde ud af at få bilagt striden, måske finde en løsning på problemerne og få en aftale om, hvordan man skal forholde sig fremover, hvorfor skal det offentlige så overhovedet blande sig i den strid? Det er en strid mellem to helt private personer. Det var de spørgsmål, jeg stillede mig selv, og det var på den baggrund, jeg fandt, at det er et positivt forslag.

Men lad mig så sige, at jeg heller ikke er tilhænger af, at vi tillader, at der kan indføres mægling i sager, der kan give helt op til 1 års fængsel, for så er der tale om en grad af kriminalitet, der er så grov, at vi må sige, at det offentlige er nødt til at træde til og de sædvanlige sanktioner skal benyttes.

Jeg er helt enig i, at specielt i voldssager vil det være problematisk at indføre mægling, især hvis der er tale om grove voldssager. Men hvis der er tale om, at to naboer har været oppe at skændes lidt og har slået hinanden oven i hovedet med et eller andet, så er det jo ikke sikkert, at det vil være den bedste sanktionsform at sætte den ene i fængsel. Det kunne være, at den bedste sanktionsform eller den bedste løsning ville være, at man satte sig til bordet og fik mæglet og talt om, hvori problemerne bestod, og hvordan de kunne løses, så situationen ikke gentager sig en anden gang. For det, vi i virkeligheden vil med vores straffesystem, er jo at undgå, at det sker igen, og undgå, at andre skal gøre det samme.

Lad mig så sige vedrørende § 7 om registreringen i Rigsregistraturen: Der er jo sager, hvor man når at opdatere personerne som anholdte og sigtede, inden man har fundet frem til, hvem offeret er – f.eks. i hærværkssager. Det vil sige, at dér kommer vi i en situation, hvor personen allerede er blevet registreret, og SF skriver i bemærkningerne, at man hverken skal registreres før eller efter mæglingen. Det kan godt give nogle problemer i nogle konkrete sager.

Vedrørende § 10 om vidnefritagelse, hvis man har deltaget i en sådan mægling som bisidder, vil jeg gerne sige, at jeg godt kunne forestille mig en situation, hvor gerningsmanden ser sit snit til at tage kronvidnet med som bisidder til en mægling, hvorefter kronvidnet ikke kan bruges, hvis offeret så på et tidspunkt springer fra og vil have en almindelig retslig vurdering af sagen og af spørgsmålet. Det synes jeg ikke er rimeligt. Kunne man ikke lave en ordning, som præciserede, at bisidderne ikke må udtale sig om, hvad der er sket under mæglingen, men kun skal forholde sig til den viden, de havde, inden mæglingen begyndte?

De indsigelser, som justitsministeren er kommet med, er væsentlige indsigelser, som jeg glæder mig til at høre SF's svar på. Jeg er helt sikker på, at det vil indgå i udvalgsbehandlingen, og lovforslaget kræver en meget, meget grundig udvalgsbehandling, før vi kan nå frem til en eventuel stemmeafgivning.

Men som sagt: Fremskridtspartiet går positivt ind i arbejdet, og vi ser gerne, at lovforslaget kommer med i en eller anden form, eventuelt i regeringens voldspakke.

Sonja Albrink (CD):

Det er vist ikke nogen hemmelighed, at CD's og SF's retspolitik på nogle områder ligger langt fra hinanden, og det gælder også det forslag, som vi her behandler.

Sådan som SF har formuleret sit lovforslag, synes der at ske et brud med de grundlæggende retsprincipper. Hvordan skal en person kunne forhandle om en forligsmæssig aftale vedrørende en forbrydelse, som han ikke erkender at have begået? Er det ikke et grundlæggende princip, at en tiltalt i en straffesag er uskyldig, indtil det modsatte er bevist? Er det så efter SF's opfattelse rigtigt at behandle personen, som om han har begået forbrydelsen,